

44950/2019/KHK

KUKHK-32691/KP/2018-19

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

VÁŠ DOPIS ZN.:

ZE DNE:

NAŠE ZNAČKA (č. j.): KUKHK-32691/KP/2018-19

VYŘIZUJE: Ing. Milan Smolík
ODBOR: kultura a památkové péče
ODDĚLENÍ: památkové péče
LINKA | MOBIL: 495 817 458 | 601 325 879
E-MAIL: msmolik@kr-kralovehradecky.cz

DATUM: 26.04.2019

Počet listů: 9
Počet příloh: / listů: 0 / 0
Počet svazků: 0
Sp. znak, sk. režim: 67.1, V/10

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 19. 5. 2019

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
odbor kultury a památkové péče

dne 10. 6. 2019 podpis

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor kultury a památkové péče, oddělení památkové péče, jako věcně a místně příslušný orgán státní památkové péče podle § 28 odst. 2 písm. b) a § 39 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, podle § 29 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, v platném znění, a podle § 62 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění,

rozhodl

po provedeném přestupkovém řízení, ústním jednání konaném dne 15.03.2019 a zjištění skutečností, které vedly k vydání tohoto rozhodnutí, **takto:**

Pan _____ narozený dne _____, trvale bytem

je vinen

tím, že v červnu roku 2018 provedl, resp. nechal provést stavbu závlahové nádrže v Černínu na pozemcích parc. č. 14, 43/1, 44, 47/1, 47/3, 47/4, 47/6, 53/8, 53/27, 180 v katastrálním území Černín u Lukavce, okres Jičín, Královéhradecký kraj, který je územím s archeologickými nálezy, přičemž nesplnil oznamovací povinnost uloženou § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, neboť jako stavebník neoznámil Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky již od doby přípravy stavby záměr provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, tj. záměr provést stavbu závlahové nádrže na pozemcích parc. č. 14, 43/1, 44, 47/1, 47/3, 47/4, 47/6, 53/8, 53/27, 180 v katastrálním území Černín u Lukavce,

čímž spáchal

Pivovarské náměstí 1245 | 500 03 | Hradec Králové
tel.: 495 817 111 | fax: 495 817 336
e-mail: posta@kr-kralovehradecky.cz
www.kr-kralovehradecky.cz

Vstřícný, rychlý a profesionální úřad
– spokojený občan.

přestupek opomenutím ve smyslu § 10 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, naplňující právní kvalifikaci podle § 39 odst. 2 písm. f) zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění,

za který se mu ukládá

v souladu s ustanovením § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, a podle § 39 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění,

pokuta ve výši 9.000,- Kč, slovy devět tisíc Kč,

a dále v souladu s ustanovením § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, a § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, v platném znění, povinnost

uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč, slovy jeden tisíc Kč.

Pokuta i úhrada nákladů řízení jsou podle § 46 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, splatné do 30-ti kalendářních dní ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Krajského úřadu Královéhradeckého kraje číslo 27-2031100257/0100, variabilní symbol 2810000107.

Uložení pokuty zůstává nedotčena povinnost stavebníka dodržovat ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, tj. oznámit předem Archeologickému ústavu AV ČR záměr provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provedení záchranného archeologického výzkumu na dotčeném území.

ODŮVODNĚNÍ

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor kultury a památkové péče, oddělení památkové péče (dále jen „správní orgán“), obdržel dne 11.10.2018 podnět Regionálního muzea a galerie v Jičíně, z něhož vyplývá, že tento oznamovatel zjistil dne 14.06.2018 rozsáhlé stavební aktivity v jihovýchodním intravilánu Černína. Po tomto zjištění byla provedena rekognoskace terénu a byl učiněn pokus o kontakt se stavebníkem. Bylo zjištěno, že se jedná o stavbu závlahové nádrže, přičemž zemní práce proběhly na místě někdejšího rybníka, který na tomto místě existoval pravděpodobně mezi lety 1780 – 1840, neboť na mapě I. vojenského mapování z 80. let 18. století rybník ještě zachycen nebyl, naopak na mapě Stablního katastru ze 40. let 19. století je patrný obrys hráze dochované do současnosti, rybník je však znázorněn jako suchý. Dále oznamovatel uvedl, že již během krátkého ohledání deponií zeminy okolo nádrže byly nalezeny fragmenty keramických nádob z období vrcholného středověku až novověku (cca 13. – 17. století). Tyto fragmenty byly nalezeny nejen na každé deponii skryté zeminy okolo nádrže, ale také v původní poloze ve stěnách příkopu protierozní hrázky. Dále oznamovatel upozornil na to, že stavebník byl o povinnosti oznámení stavební aktivity upozorněn územním rozhodnutím stavebního úřadu v Hořicích.

Správní orgán po nezbytném ustanovení oprávněné úřední osoby prostudoval obdržený materiál. Po zjištění, že obdržené oznámení zakládá důvodné podezření z porušení zákonem stanovené povinnosti (viz níže), zahájil prověřování vzniklé situace. Obrátil se proto

na Městský úřad Hořice, stavební úřad, o němž ve svém oznámení hovořil oznamovatel, a vyžádal si poskytnutí informace o tom, kdo dle stavebního zákona stavebníkem této akce (tj. stavby závlahové nádrže v Černínu na pozemcích parc. č. 14, 43/1, 44, 47/1, 47/3, 47/4, 47/6, 53/8, 53/27, 180 v katastrálním území Černín u Lukavce). Na uvedený úřad se obrátil žádostí č.j. KUKHK-32691/KP/2018-3 ze dne 31.10.2018. Dotázaný úřad odpověděl sdělením č.j. MUHC-SU/20162/2018/KO ze dne 06.11.2018. V něm uvedl, že v dané věci vydal dne 16.02.2017 pod č.j. MUHC-SU/2231/2017/KO územní rozhodnutí, přičemž v podmínkách pro umístění stavby bylo uvedeno, že provedení stavby bude povoleno speciálním stavebním úřadem, což je Městský úřad Hořice, odbor životního prostředí. Toto je způsobeno tím, že předmětná stavba je vodní dílem. Vzhledem k této skutečnosti není stavebnímu úřadu znám stavebník předmětné stavby. K tomuto sdělení bylo připojeno výše označené rozhodnutí o umístění stavby č.j. MUHC-SU/2231/2017/KO ze dne 16.02.2017.

Správní orgán na základě uvedeného zjištění následně oslovil označený orgán (odbor životního prostředí MěÚ Hořice) žádostí č.j. KUKHK-32691/KP/2018-5 ze dne 12.11.2018. V této žádosti zopakoval požadavek, který vznesl na výše označený stavební úřad a současně požádal o zaslání kopie písemností dokládajících určení stavebníka předmětné stavby. Požadovaný dokument byl správnímu orgánu doručen dne 13.11.2018. Konkrétně se jedná o rozhodnutí č.j. MUHC-ZP/16610/2017/ME ze dne 13.11.2017, kterým bylo ve výroku B vydáno stavební povolení na stavbu vodního díla „Závlahová nádrž v Černínu“ na pozemku parc. č. 14, 43/1, 44, 47/1, 47/3, 47/4, 47/6, 53/8, 53/27, 180 v katastrálním území Černín u Lukavce. Podle tohoto stavebního povolení je účastníkem řízení a stavebníkem . nar.

Po zjištění, kdo je v dané věci stavebníkem byl správní orgán povinen prověřit, zda skutečně došlo k nesplnění povinnosti dané ustanovením § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění (dále též „PamZ“), které dává stavebníkovi tuto povinnost: *„Má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Je-li stavebníkem právnická osoba nebo fyzická osoba, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného archeologického výzkumu, hradí náklady záchranného archeologického výzkumu tento stavebník; jinak hradí náklady organizace provádějící archeologický výzkum. Obdobně se postupuje, má-li se na takovém území provádět jiná činnost, kterou by mohlo být ohroženo provádění archeologických výzkumů.“* Proto dne 27.11.2018 písemně požádal o vyjádření Archeologický ústav Akademie věd ČR, v.v.i., kde specifikoval sedm otázek, které se k dané problematice váží. Tyto otázky byly formulovány následovně:

- 1) Došlo ke splnění ohlašovací povinnosti dané § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, tj. jestli ze strany uvedeného stavebníka (případně jeho zástupce) došlo k ohlášení záměru stavby na dotčeném území vůči Archeologickému ústavu Akademie věd ČR?
- 2) Pokud Archeologický ústav AV ČR obdržel výše zmíněné oznámení, lze jej kvalifikovat jako oznámení v době přípravy stavby ve smyslu uvedeného právního předpisu?
- 3) Je výše popsaný zemní zásah zejména z hlediska jeho hloubky zásahem poškozujícím nebo ohrožujícím případné archeologické nálezy?
- 4) Je dotčené území územím s archeologickými nálezy ve smyslu § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů?
- 5) Jak hodnotné je z archeologického hlediska území dotčené stavbou?
- 6) Jsou z dotčeného území známy a evidovány dřívější archeologické nálezy a situace a jakého významu?
- 7) K jak významné kulturně-historické škodě na archeologickém dědictví mohlo dojít?

Současně s uvedenými otázkami byl Archeologický ústav Akademie věd ČR, v.v.i., požádán o zaslání požadovaného vyjádření v co nejkratším termínu.

Archeologický ústav Akademie věd ČR, v.v.i., své vyjádření vypracoval dne 29.11.2018. V něm ke stavební činnosti na výše vyjmenovaných pozemcích v k. ú. Černín u Lukavce, okres Jičín, sdělil, že této vědecko výzkumné instituci Akademie věd ČR nebylo doručeno žádné oznámení o stavební činnosti či jejím záměru na výše zmíněné lokalitě. Považuje však za nepochybné, že se jedná o území s archeologickými nálezy ve smyslu znění uvedeného PamZ a upozorňuje, že veškerým stavebním či jiným destruktivním zásahům do území měl předcházet záchranný archeologický výzkum. Dále informuje o tom, že na k.ú. Černín u Lukavce jsou evidovány archeologické výzkumy s pozitivním výsledkem. Zjištěné archeologické nálezy jsou datovány do mladší doby železné, středověku a novověku. Nelze však jednoznačně potvrdit, zda mohlo v důsledku realizované stavební činnosti dojít k poškození či zničení archeologických nálezů.

Na základě všech uvedených podkladů a jejich rozborů došel správní orgán ke zjištění, že jsou naplněny znaky spáchání přestupku ve smyslu § 39 odst. 2 písm. f) PamZ. Přestupkové řízení s panem *bylo zahájeno v souladu s ust. § 78 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, dne 26.02.2019, kdy došlo k doručení oznámení o zahájení řízení o přestupku a nařízení ústního jednání č.j. KUKHK-32691/KP/2018-9 ze dne 25.02.2019 jmenovanému, tj. obviněnému ve smyslu § 69 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění. Termín ústního jednání byl stanoven na den 18.03.2019 od 09.00 hodin v kanceláři správního orgánu.*

Obviněný se ve stanovený termín dostavil, přičemž v úvodu jednání byl poučen, že má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhnout důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. Skutečnost, že tomuto poučení porozuměl, stvrdil svým podpisem. Následně byl opětovně seznámen s obviněním a vyzván, aby se k tomuto obvinění vyjádřil. Pan .

následně uvedl: „Závlahová nádrž byla zřízena na místě původního rybníka, který zanikl před cca 70 lety. V minulosti nebyl udržován, postupně se zanášel a před cca 30 lety (před rokem 1989) proběhla v těchto místech meliorace, která tento prostor zcela odvodnila. Práce byly provedeny na základě platného stavebního povolení. Došlo pouze k odstranění sedimentu a zbytku melioračních trubek – plastových krkavic. Vytěžená zemina byly přemístěna za hráz. Maximální hloubka nádrže činí 2,5 m, z čehož 1 m je navýšen nad původní terén díky vzniku nové hráze. Dno je vysvahováno, maximální hloubka je pouze u této hráze. Na splnění ohlašovací povinnosti jsem nebyl upozorněn. Vycházel jsem z toho, že v minulosti v jiném případě jsme na území obce řešili tento problém s projektantem při stavbě garáže. Tehdy mi bylo řešeno, že daný prostor není územím s archeologickými nálezy. Vztáhl jsem tedy tento poznatek i na stavbu závlahové nádrže. Práce jsem prováděl z části svépomocí a na některé specializované práce jsem objednal odbornou firmu. Živím se jako soukromý podnikatel v zemědělství a dopravě. Nikdy v minulosti jsem nebyl řešen v žádném přestupkovém ani trestním řízení. Více nemám, co bych k tomu dodal.“ Všechny uvedené skutečnosti byly náležitě zaprotokolovány, obviněný proti textu protokolu nevznnesl žádné námítky a své vyjádření stvrdil vlastnoručním podpisem. Následně bylo ústní jednání ukončeno.

Správní orgán se při posuzování celého případu podrobně zabýval všemi snesenými důkazy i zaprotokolovanou výpovědí. Z hlediska objektivního posouzení všech snesených důkazů došel k následujícím závěrům:

Ze strany obviněného nebyla splněna zákonem daná povinnost oznámit svůj záměr Archeologickému ústavu AV ČR a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést

záchranný archeologický výzkum, což je doloženo písemným vyjádřením Archeologického ústavu Akademie věd ČR, v.v.i.

Prostor zasažený stavbou je územím s archeologickými nálezy, což doložil ve svém písemném vyjádření jak Archeologický ústav AV ČR, v. v. i., tak i text oznámení učiněného Regionálním muzeem a galerií v Jičíně, kde je na straně druhé konstatováno: „...v prostoru a v blízkosti budované nádrže se nalézala část vrcholně středověkého až novověkého jádra vsi Černína, doložené písemnými prameny poprvé k roku 1250. Kromě zemědělských usedlostí zde předpokládáme i existenci šlechtického sídla (tvrze) či poplužního dvora na základě nálezu fragmentu rezného kachle z 15. až 16. století, tento artefakt se vyskytuje téměř bez výjimek pouze v prostředí tehdejší společenské elity. Tvrz byla v minulosti lokalizována na základě movitých i nemovitých nálezů cca 150 m jihozápadně od Černína (na druhou stranu vsi, než je stavba závlahové nádrže). Existenci druhého tvrziště na předemtné lokalitě předpokládá také archeoložka i která ve spolupráci s Městským muzeem v Hořicích uspořádal archeologickou procházku do Lukavce, Dobeše a ke dvoru Černín dne 14.04.2018. Toho dne byly v místě předemtné stavby nalezeny archeologické nálezy.“ Kromě právě uvedené archeologické interpretace jsou fyzickým důkazem území s archeologickými nálezy zjištěné fragmenty keramických nádob z období vrcholného středověku až novověku nalezené nejen na každé deponii skryté zeminy okolo budované nádrže, ale i v původní poloze ve stěnách příkopu protierozní hrázky.

Obviněný sdělil do protokolu z ústního jednání, že na splnění oznamovací povinnosti nebyl upozorněn. Tato povinnost je založena přímo právním předpisem, není tedy povinností žádného správního orgánu její splnění připomínat. Nicméně toto upozornění bylo učiněno dokonce dvakrát. Poprvé byl na tuto povinnost obviněný upozorněn v územním rozhodnutí o umístění stavby č.j. MUHC-SU/2231/2017/KO ze dne 16.02.2017, kde podmínce č. 7 na straně třetí je uvedeno: „Plocha zamýšlené stavby je územím se značnou pravděpodobností výskytu archeologických nálezů, jedná se tedy o území s archeologickými nálezy. Ve smyslu ustanovení § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, je nutná jejich ochrana.“ Druhé upozornění bylo učiněno ve stavebním povolení, tj. ve výroku B rozhodnutí Městského úřadu Hořice, odboru životního prostředí č.j. MUHC-ZP/16610/2017/ME ze dne 13.11.2017. V tomto výroku bylo v podmínce č. 10 na straně čtvrté uvedeno, že „při stavbě budou dodrženy veškeré podmínky územního rozhodnutí stavebního úřadu MěÚ Hořice č.j. MUHC-SU/2231/2017/KO ze dne 16.2.2017.“ Zároveň byla stanovena podmínka č. 15 rovněž na straně čtvrté uvedeného stavebního povolení, kde je stavebník přímo upozorněn na skutečnost, že stavba se nachází na území s archeologickými nálezy a je proto povinen splnit následující podmínky:

- Stavebník (investor) je ve smyslu § 22 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, povinen oznámit Archeologickému ústavu AV ČR (případně i oprávněné organizaci – např. muzeu) svůj záměr a umožnit mu provedení záchranného archeologického výzkumu. V případě provedení tohoto výzkumu s ním oprávněná organizace uzavře dohodu o podmínkách archeologického výzkumu na dotčené nemovitosti. Nejpozději 10 pracovních dnů předem stavebník (investor) oznámí vybranému archeologickému pracovišti zahájení zemních a stavebních prací.
- Dojde-li k archeologickému nálezu mimo provádění archeologických výzkumů, oznámí toto stavebník (investor) ve smyslu § 23 odst. 2 citovaného zákona nejpozději do druhého dne Archeologickému ústavu AV ČR nebo nejbližšímu muzeu buď přímo, nebo prostřednictvím obce, v jejímž územním obvodu k archeologickému nálezu došlo.

Tvrzení obviněného, že na splnění oznamovací povinnosti nebyl upozorněn, v kontextu s uvedeným nelze přijmout.

Obviněný nebyl dosud z hlediska zákona o státní památkové péči shledán vinným z jiných přestupků.

Správní orgán dále zkoumal, zda odpovědnost za spáchání přestupku již nezanikla. Zánik odpovědnosti za přestupek je řešen ustanovením § 29 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění. Podle zde užitých termínů odpovědnost zaniká uplynutím promlčecí doby, smrtí fyzické osoby, zánikem právnické osoby nemá-li právního nástupce nebo vyhlášením amnestie. V daném případě lze posuzovat pouze první možnost, a to uplynutí promlčecí doby. Podle § 30 uvedeného zákona promlčecí doba činí 1 rok, nebo 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž hranice je alespoň 100.000 Kč. Řešený přestupek, tj. nesplnění oznamovací povinnosti, má podle § 39 odst. 2 PamZ horní hranici pokuty ve výši 4.000.000 Kč, je tedy naplněn předpoklad zákona ve druhé variantě, tj. odpovědnost za spáchání přestupku zaniká až po uplynutí 3 let. V daném případě tedy k promlčení nedošlo.

Na základě shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí má správní orgán za nesporné, že se řešené práce, které jsou stavební činností na území s archeologickými nálezy, staly a to v měsíci červnu roku 2018, a kdo je provedl (resp. Nechal provést), přičemž nebyla splněna zákonem daná povinnost oznámit přípravu těchto prací Archeologickému ústavu AV ČR podle ustanovení § 22 odst. 2 PamZ.

Podle § 39 odst. 2 PamZ může být fyzické osobě uložena pokuta až do výše 4.000.000,- Kč, jiný druh sankce PamZ nezmiňuje. V úvahách o stanovení výše pokuty posoudil správní orgán případ ve vztahu ke kritériím uvedeným v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění, následovně.

Definice přestupku je v uvedeném zákoně uvedena v § 5, podle níž je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Touto definicí zmíněné výslovné označení skutku jako přestupek je uvedeno v ustanovení § 39 odst. 2 PamZ, kde je uvedeno: „Krajský úřad může uložit pokutu do výše 4.000.000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že...“ a dále následuje výčet skutků, které jsou za přestupek označeny. Mezi nimi je pod písmenem f) uvedeno „neplní oznamovací povinnost stanovenou v § 21 odst. 4, § 22 odst. nebo § 23 odst. 2 tohoto zákona“. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nesplnění povinností obviněným, tj. neučinění oznámení vůči Archeologickému ústavu AV ČR, v.v.i., je zákonem výslovně jako přestupek uvedeno.

Způsob spáchání přestupku byl správním orgánem vyhodnocen jako opomenutí ve smyslu § 10 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění. Současně byla míra zavinění ve smyslu § 15 tohoto zákona vyhodnocena i jako nedbalostní čin, neboť obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (viz výše uvedená znění územního rozhodnutí a stavebního povolení).

Souhrnně lze k míře zavinění přestupku konstatovat, že obviněný přestupek spáchal ve formě aktivního konání, a to nedbalostním jednáním ve formě opomenutí. Obviněný provedl, resp. nechal provést, řešené stavební práce, aniž by svůj záměr již v době příprav oznámil Archeologickému ústavu AV ČR, v.v.i., což vyplývá jak z platného právního předpisu, tak i z výše uvedených podmínek územního rozhodnutí a stavebního povolení. V této souvislosti správní orgán konstatuje, že zde sice existuje obecná zásada právní, že neznalost zákona neomlouvá, nicméně na druhé straně je nutno vzít v potaz to, že orientace v současném právním systému je pro běžného občana vzhledem k množství a obsáhlosti jednotlivých právních předpisů, již poněkud složitá, na což upozorňuje i Ústavní soud (viz nález Ústavního soudu Pl. ÚS 77/2006 z 15. února 2007 – 37/2007 Sb. N 30/44 SbNU 349), který mimo jiné uvádí, že citovanou zásadu nelze vykládat „pouze k tíži adresátů práva, nýbrž též jako závazek veřejné moci vůbec učinit právo poznatelným, protože jen takovým právem se lze řídit“.

K následkům přestupku správní orgán uvádí, že na základě vyjádření poskytnutého mu Archeologickým ústavem AV ČR (viz výše) nelze s určitostí konstatovat, že provedením těchto prací došlo k poškození archeologických situací. Nálezy učiněné v deponii dokládají narušení archeologických situací, nelze však blíže specifikovat jejich rozsah a význam. Vzhledem k tomuto konstatování má správní orgán za to, že nelze spolehlivě prokázat, že porušením výše uvedené povinnosti dané ust. § 22 odst. 2 PamZ došlo ze strany obviněného k negativnímu zásahu do předmětu ochrany. Navíc z výpovědi obviněného v rámci ústního jednání vyplývá, že stavební zásah byl proveden mělce, neboť výstavbou hráze se celkový výška stavby oproti původnímu termínu zvýšila, přičemž vlastní terénní zásah byl pouze lokální a nepřilíh hluboký.

K míře zavinění i na základě výše uvedeného správní orgán konstatuje, že se obviněný dopustil nedbalostního jednání ve formě aktivního konání, a to ve formě nedbalosti nevědomé. Míru zavinění si tak správní orgán vyhodnotil jako polehčující okolnost.

K pohnutkám a k osobě pachatele správní orgán konstatuje, že obviněný je zletilý a s ohledem na způsob jednání před správním orgánem duševně zralý a vyspělý. Dále vzal správní orgán v úvahu, že při jednání před správním orgánem si obviněný uvědomil své pochybení, přičemž dále správní orgán zohlednil, že tento doposud nebyl za delikt ní jednání na úseku státní památkové péče postížen. Tyto skutečnosti vyhodnotil správní orgán v jejich souhrnu jako polehčující.

Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly. Správní orgán přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem případu a vyhodnotil je tak, že kromě skutečnosti, že ze strany obviněného došlo k porušení jednorázové povinnosti dané mu ustanovení § 22 odst. 2 PamZ, zde existují pouze polehčující okolnosti, které spolu s majetkovými poměry obviněného vedly správní orgán v úvahách o konečné výši pokuty ke spodní hranici zákonného rozpětí.

Správní orgán dále povinně přihlédl k rozsudku Nejvyššího správního soudu ČR č.j. 5 As 3/2010-63 ze dne 17. září 2010, který konstatuje, že „při ukládání sankce správní orgán musí přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, aby se vyhnul uložení likvidační pokuty“. Kromě uvedeného přihlédl i k nálezu Ústavního soudu ČR čj. Pl.ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004, kdy tento soud v souvislosti s kritériem hodnocení majetkových poměrů v rozhodování o výši sankce judikuje, že „nechápe rovnost jako absolutní, nýbrž jako relativní.“ Z charakteru uložené pokuty jako majetkové sankce vyplývá, že „má-li být individualizovaná a přiměřená, musí reflektovat i majetkové poměry potrestaného. Stejná výše pokuty uložená majetnému se bude jevit jako směšná a neúčinná, zatímco v případně postihu nemajetného může působit drakonicky a likvidačně. Není tedy porušením principu relativní rovnosti, když dvěma osobám v různých situacích bude uložena pokuta v různé výši.“ Musí být přitom však pamatováno na to, že pokuta musí působit jako trest i odstrašení. Rovněž tak povinně přihlédl i k nálezu Ústavního soudu České republiky ze dne 25. 10. 2011 (N 183/63 SbNU 117; 22/2012 Sb.) konstatujícím, že uložení peněžité pokuty do výše 50.000 Kč není obecně způsobilé způsobit likvidační následky, tj. ohrožit existenci či důstojnost člověka. Zároveň zde uvádí, že podstatou uložení sankce je to, aby tato skutečnost byla pro pachatele nepřijemná, neboť „pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generální preventivní smysl sankcí.“

V souvislosti s uvedeným správní orgán měl posoudit i majetkové poměry obviněného. Ty však nebyly obviněným správnímu orgánu poskytnuty. Nicméně správní orgán si formou dálkového přístupu do veřejných listin ověřil, že obviněný je majetkově zainteresován ve společnosti PUMR & RYBA, TRANSPORT – SPEDITION, spol. s r.o., IČO 252 92 200, kde má postavení jednatele a společníka s vkladovým podílem 6.560.000 Kč, dále společnosti

SPIREX spol. s r.o., IČO 271 19 581, s postavením jednatele a společníka s vkladovým podílem 200.000 Kč, a rovněž je držitelem živnostenského oprávnění IČO 104 84 205. Kromě uvedeného je vlastníkem celkem 78 pozemků v katastrálním území Černín u Lukavce, podílovým vlastníkem pozemku parc. č. 562/62 v katastrálním území Lázně Bělohrad a prostřednictvím společnosti PUMR & RYBA, TRANSPORT – SPEDITION, spol. s r.o., IČO 252 92 200 vlastníkem 21 pozemků v katastrálním území Lázně Bělohrad a podílovým spoluvlastníkem pozemku parc. č. 562/95 v tomto území.

Správní orgán po vyhodnocení uvedeného a ve vazbě na uloženou sankci ve výši 8.000,- Kč, tj. ve výši 0,2 % horní hranice sazby, která je dle ustálené rozhodovací praxe částkou odpovídající skutkovému stavu věci, konstatuje, že uložená sankce nemůže v daném případě působit likvidační následky. Její výše je objektivní a má především výchovný charakter.

Správní orgán po posouzení všech podkladů a zjištění ve výše uvedené věci došel k závěru, který je obsažen ve výrokové části tohoto rozhodnutí. Při posuzování se řídil platnými právními předpisy (zejména zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění; vyhláška č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění; zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění; zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění; Listina základních práv a svobod (čl. 35, odst. 3: „Při výkonu svých práv nikdo nesmí ohrožovat ani poškozovat životní prostředí, přírodní zdroje, druhové bohatství přírody a kulturní památky nad míru stanovenou zákonem“), která je součástí Ústavy České republiky), a judikáty Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu ČR.

Poučení o odvolání

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 81 odst. 1 a § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, podat ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení odvolání. Odvolání má podle § 97 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o přestupcích, v platném znění, odkladný účinek.

Lhůta pro podání odvolání počíná běžet podle § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, den následující po dni, kdy bylo toto rozhodnutí doručeno. Doručení písemnosti upravuje § 23 a § 24 tohoto zákona, který stanoví, že nebyl-li adresát tohoto rozhodnutí zastižen, rozhodnutí se uloží u správního orgánu, který ho vyhotovil, u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb. Jestliže si adresát uložené rozhodnutí ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy bylo rozhodnutí k vyzvednutí připraveno, nevyzvedne, považuje se rozhodnutí podle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, za doručené posledním dnem této lhůty (od tohoto dne běží v tomto případě lhůta pro podání odvolání).

Doručení písemností pomocí datové schránky upravuje § 17 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, který rovněž stanoví přednostní doručování dokumentů prostřednictvím datové schránky. Nepřihlásí-li se adresát do své datové schránky ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty.

Odvolání se podává u Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odbor kultury a památkové péče. Nerozhodne-li dle § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, o odvolání Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor kultury a památkové péče,

sám, rozhodne o odvolání odvolací správní orgán, kterým je Ministerstvo kultury České republiky.

Odvolání musí mít náležitosti podání uvedené v § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Odvolání se podle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu, a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

otisk úředního razítka

Ing. Milan Smolík
vedoucí oddělení památkové péče

Stejnopis obdrží:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje, odbor ekonomický (po nabytí právní moci)

Prohlášení doručujícího orgánu: Adresátovi byla zanechána Výzva a Poučení dne 3.9.19	Odesilatel: Krajský úřad Královéhradeckého kraje Pivovarské náměstí 1245 500 03 Hradec Králové Odstavný číslo: KUKH/K-32691/KP/2018-19
Zásilka byla připravena k vyzvednutí ode dne 3.9.19	DORUČENKA
Jméno a příjmení doručovatele Podpis doručovatele	Adresát:
Jméno a příjmení vydávající osoby	Prohlášení příjemce zásilky Jméno a příjmení příjemce Potvrzuji převzetí této zásilky dne Podpis

